

i den Tid, vil man see, at Regjeringen, og navnlig de to Indenrigsministre, som i den Tid have mødt her, have været meget ubeslemte og, man kan maaskee endog saa sige, noget vægelsindede med Hensyn til de Paa-stande, de derom have gjort. Da vi for et Aars Tid siden her i Thinget, efter megen Modstand og af lutter Hensyn til den daværende Indenrigsminister, voterede en meget stor Sum Penge, 60 eller 70,000 Rd., for at faae en Undersøgelse istand, da troede vi, at denne skulde komme til at afgive Grundlaget for Ministerens Forslag i den kommende Rigsdagssamling. Denne Undersøgelse har nu fundet Sted, og vi have faaet meddeelt Resultaterne deraf i to trykte Skrifter, som begge hidrøre fra de Ingeniører, der have foretaget Arbejderne. I det ene af disse, det saakaldte „Project til en Jernbanes Anlæg i det østlige Jylland, fra den slesvigiske Grændse til Frederikshavn, med Sidebaner til Silkeborg og Viborg-Hjarbet“, indeholdes en kongelige Resolution af 17de Marts s. A., hvorefter disse Undersøgelser ere anstillede, og den gaaer ud paa at recognoscere Distrikten til en Længdebane fra den slesvigiske Grændse til Frederikshavn, med to Sidebaner, en til Silkeborg og en til Hjarbet.

Jeg beder erindret, at den daværende Minister anvendte Pengene til at udfinde en Længdebane med to Sidebaner, og derefter ere Undersøgelserne udførte. Hvad har imidlertid nu den nærværende Indenrigsminister gjort?

Han har forelagt et Lovudkast, som gaaer ud paa at føre en Bane fra Aarhus over Randers og Hobro til Viborg; det er noget Andet end det, der kunde ventes efter disse Undersøgelser; det er ikke en Længdebane, og det er heller ingen Sidebane eller Tverbane, det er en Forbindelse af begge Slags; hvad man skal kalde det, veed jeg ikke — den ærede Minister kaldte det, dengang der først var Tale om det, et Jernbanebelte i Jylland —, og jeg veed heller ikke, om det videre kan betragtes som en Overensstemmelse med den ærede Ministers Formand, der mødte her. Nu da vi ere komne til Sagens 2den Behandling, er den ærede Indenrigsminister imidlertid afvegen fra sit oprindelige Forslag; han siger nu: jeg forlader det Forslag, jeg har indbragt; jeg vil ikke gaae længere fra Syd til Nord end til Randers, og saa gaaer jeg gjerne til Viborg, ja, jeg gaaer heelt op til Venø-Bugten. Dette Forslag er noget Andet end det, som er bebudet. Projectet gaaer ud paa en Længdebane med to Sidebaner, dernæst kommer der frem et Stykke Længdebane og et Stykke Sidebane, og nu er den ærede Indenrigsminister kommen derhen, at han vil have en Tverbane, han har selv idag gjentagende Gange kaldt det en Tverbane, han taler ikke længere om Længdebane, men kun om Tverbane; ja, der er den Mærkværdighed deri, at han nu vil have en Tverbane der, hvor aldeles ingen Undersøgelse har fundet Sted; vi kunde altsaa have sparet den foretagne Undersøgelse og de Penge, der ere anvendte dertil.